

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ဘူးစင်တစ်ထောင်ရွာ

အောင်မြတ်သာနှင့်ဘူးစင်တစ်ထောင်ရွာ

ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းတွေရဲ့ ဘေးမှာ ဖောက်လုပ်ထားတဲ့ ကန်သင်းရိုးပေါ်ကနေ မိန်းကလေးတစ်ဦးက မနွေးမမြန်လွန်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လျှောက်လာနေခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အနောက် မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့ယောဂီဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေ ပါလာခဲ့တယ်။

အရှေ့ကနေ လျှောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ တော့ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးနေတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို မြင်တွေ့ နေရတယ်။ ကန်သင်းရိုးစပ်အကျော်ကို ရောက်တော့ အရှေ့ကနေ သွားနေတဲ့ မိန်းကလေးငယ်က ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

"အရှေ့ရောက်ရင် ရွာကို ရောက်တော့မယ် တစ်ရွာလုံးနီးပါး ပညာသည် တွေ ဖြစ်လို့ သတိတော့ ထားရမယ်" လို့ ပြောလိုက်တော့ အောင်မြတ်သာက ...

"စိတ်ချပါ သူတို့ ပညာတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ မထိခိုက်ပါဘူး နှမကိုလည်း ထိခိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ပညာနုတ်တဲ့ အချိန်တိုက်လိုက်တဲ့ သစ္စာရေထဲမှာ အင်းစမပြာတွေပါတယ် ဒါကြောင့် စိတ်မပူပါနဲ့ "

အောင်မြတ်သာ စကားအဆုံးမှာ မိန်းကလေးက သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ကိုချကာ အရှေ့ကို ဆက်လျှောက်သွားခဲ့တယ်။

"ဘူးစင်တစ်ထောင်ရွာ"

မပြုပြင်တာကြာပြီ ဖြစ်ပြီဖြစ်တဲ့ ရွာဆိုင်းဘုတ်က မေးမိန်နေပြီး စာလုံးတချို့တောင် ပျက်လုနီးနီး ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားတဲ့ နေရာကနေ ရွာထဲကို ခြေလှမ်းစဝင်လိုက်တာနဲ့ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ တွန်းကန်လှိုင်းတစ်ခုက အောင်မြတ်သာရဲ့ မျက်နှာကိုလာရိုက်တာ သတိထားမိလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန် အရှေ့ကနေသွားနေတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်က ...

"ဆရာ တစ်ခုခုခံစားလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား ဒီအရာက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုခြင်းတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

"ကျုပ်သိပါတယ် နှမရဲ့ အိမ်ကိုသာ အရင်သွားပါ"

မိန်းမပျိုက အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရွာထဲကို စဝင်လာတာနဲ့ ကြုံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကြောင့် အောင်မြတ်သာရဲ့ မျက်လုံးတွေက သားရဲတစ်ကောင်လို စူးရှ လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ မဲ့ပြီးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်တယ်။

ရွာအဝင်ကနေစပြီး ယခုအချိန်ထိ ရွာလမ်းမပေါ်မှာ သက်ရှိနဲ့ တူတာဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မီးမှ မရှိတာတွေ့တော့ သက်ခိုင်နဲ့ တောက်ရ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ လျှောက်လာရင်း ခေါင်ရမ်းပန်းပင်တွေ စိုက်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့
ရောက်တော့ အမျိုးသမီးငယ်က ...

"အမေ အဖေ သမီးပြန် လာပြီ အမေ အဖေ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး
လား မသိဘူး"

အားနာစွာနဲ့ ပြောလာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ စကားကြောင့် အောင်မြတ်
သာက လက်ကာပြပြီး ...

"ရတယ်နှမ ကျုပ်တို့ က ငါ့နှမကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြန်ပို့တာ
ဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ အလုပ်ပြီးပါပြီ ခွင့်ပြုပါဦး"

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း မိန်းကလေးငယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာ
အပြင်ဘက်ကို ပြန်ထွက်လာတဲ့ အချိန် အဝင်တုန်းက လူတစ်ယောက်မှ
မရှိတဲ့ အိမ်တွေကနေ တစ်ယောက်စီ ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

တစ်အိမ်တစ်ယောက်နှုန်း ထွက်လာတဲ့ လူတွေက အောင်မြတ်သာ
တို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်ကို အမြင်မကြည်တဲ့ မျက်နှာပေးတွေနဲ့
ကြည့်နေကြတာ မြင်တော့ သက်ခိုင်က ...

"ဆရာ ခုနက တစ်ယောက်မှ မတွေ့တဲ့ လူတွေက အခုမှ ထွက် လာ
ပြီး ဘုကြည့် ကြည့်နေကြတာ စိတ်ထဲတစ်မျိုးပဲ"

"သိပ်လည်း စိတ်ပူမနေပါနဲ့ အခုထွက်လာကြတဲ့ သူတွေက
အဆင့်မြင့်ပညာသည် တွေကြီးပဲ ငါတို့ ကို ရွာထဲကပေးထွက်ချင်မှ ပေး
ထွက်မှာ "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် သက်ခိုင်နားရွက်နီစဖက်လုံး ထူပူ
သွားပြီး ...

"အခုလို တစ်ရွာလုံးနီးပါး အဆင့်မြင့် ပညာသည် တွေရှိတဲ့ ရွာမျိုး မ

ကြားဖူးခဲ့ဘူး ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲဆရာ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မီးစင်ကြည့် ကရတော့မှာ ပေါ့ ကိုယ့်ဘက်က သူတို့ ကို အန္တရာယ်မပြုရင် သူတို့ ဘက်ကလဲ အန္တရာယ်ပြုမဲ့ပုံတော့ မမြင်ဘူး"

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း ဘေးဘီ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ရွာထိပ်ကို ရောက်တော့ ...

"ကျုပ်တို့ ရွာကို ဒီလိုဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်လို့ ရရိုးလား ဟားဟားဟား" ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ရွာအဝင်ဆိုင်းဘုတ် ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အောင်မြတ်သာလည်း ရွာထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူကြီးရဲ့ စကားကို ကြားတော့ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"ကျုပ်တို့ က ရွာခလေးကို မသိလို့ ဝင်လာမိတာပါ အဲဒီအတွက်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါတယ်"

အောင်မြတ်သာစကားကြောင့် ဆိုင်းဘုတ်ကိုမှီပြီး ရပ်နေတဲ့ လူကြီးက အောင်မြတ်သာတို့ ရှိရာ လျှောက် လာပြီး ...

"မင်းတို့ က ဒီရွာက ကလေးမကို လာပြန်ပို့တာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် သူ့ဇာတိကို ပြန်ချင်တယ်ဆိုလို့ လာပို့ပေးတာပါ"

"သူ့ရဲ့ ပညာနဲ့ ဆိုရင် လမ်းလျှောက် လာစရာ မလိုတာ တစ်ရွာလုံး အသိပဲ အခုလိုဖြစ်ပုံကို ကြည့်ရင် သူ့ပညာတွေကို မင်းတို့ သိမ်းလိုက်ကြပြီ ထင်တယ်"

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးကြီး ဒီပညာရပ်တွေက သုံး

တတ်ရင် လူ့ဘောင်ကို အရမ်း အကျိုးပြုစေပါတယ်။ မသုံးတတ်ရင် တော့ ခုနစ်ရက် သားသမီးကို အကျိုးယုတ် စေပါတယ် ဒါကြောင့် သူ့ဘဝရှေ့ရေး ကောင်းစေချင်လို့ ပညာသိမ်းလိုက် ရတာပါ။"

"အဟက်အဟက် ဒါဆို မင်းတို့ သုံးယောက်က ဆရာတွေပေါ့ ငါတို့ ရွာကလည်း ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ ဆုံရတာကို အရမ်းသဘောကျသကဲ့ အခုတော့ မင်းတို့ ရွာပြင်ထွက်လို့ မရသေးဘူး ရွာသားတွေရဲ့ စမ်းသပ်မှုကို ခံယူရဦးမယ်"

"ဘယ်လိုစမ်းသပ်မှုလဲ ဘကြီး"

"စမ်းသပ်မှုကတော့ ရိုးရှင်းပါတယ် ဒီရွာထဲမှာ ရှိတဲ့ အိမ်အချို့ကို မင်းတို့ အလည်သွားရမယ် ရွာကသေးတော့ အိမ်ခြေက သိပ်များများ စားစား မရှိပါဘူး အခုကစပြီး ရွာထဲ ဝင်သွားတဲ့ အခါ အိမ်တံခါးမကြီး ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်နဲ့ ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုး တွေ့ရလိမ့်မယ် ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်တွေရင် အထဲကိုဝင်ပြီး သူတို့ ရဲ့ ဧည့်ခံမှုကို အသိအမှတ် ပြုပေးရမယ် ပိတ်ထားရင်တော့ ဝင်စရာ မလိုဘူးပေါ့ကွာ"

"ဖြစ်လာမဲ့ အကျိုးဆက်ကရော ဘာများ လဲဗျ"

အောင်မြတ်သာရဲ့ စကားကြောင့် တောင်ဝှေးကိုအား ယူပြီး ရပ်နေတဲ့ လူကြီးက ...

"မင်းက သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ အကျိုးဆက်ကတော့ မင်းတို့ ရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို လက်ခံတဲ့ အိမ်တွေက တံခါးတွေ ပြန်ပိတ်သွားလိမ့် မယ် ဒီတော့ တစ်ရွာလုံးက အိမ်တွေ တံခါးပိတ်ထားရင် မင်းတို့ ဘေးကင်းကင်းနဲ့ လိုရာခရီးကို ဆက်လို့ ရပြီ တစ်အိမ်အိမ်ဆီက မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ပေးဆပ်ရမှာ က မင်းတို့ ရဲ့ အသက်ပဲ"

လေသံအေးအေးနဲ့ တစ်လုံးချင်း ပြောနေတဲ့ လူကြီးရဲ့ စကားတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းခဲ့တယ်။

"ကောင်းပြီလေ သူ့အရပ်သူ့ဇာတ် ဆိုတော့လည်း ရွာခံတွေပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရမှာ ပေါ့ အခုကျုပ်တို့ ရွာထဲလိုက်လည်လို့ ရပြီလား"

"ရပဲ့ဗျာ ရပဲ့ ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ အိမ်ကနေစပြီး ကြည့်သွားကြပေါ့ ရွာခံလူတွေက မင်းတို့ ကိုဧည့်ခံဖို့ အသင့်စောင့်နေကြပြီ"

တောင်ဝှေးနဲ့ လူကြီးစကားအဆုံးမှာ အောင်မြတ်သာက ရွာထဲဘက် ကို ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ...

"ကဲ ဘူးစင်တစ်ထောင်က ရွာသားတွေ ဘယ်လိုဧည့်ခံမလဲ မြည်းစမ်း ကြည့်ရအောင်" လို့ ပြောကာ ရွာထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြတယ် ။

"ဆရာ ဘာလို့ ဒီလူကြီးကို မတိုက်ဘဲ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့တာလဲ"

"သက်ခိုင် ငါတို့ သူ့ကို တိုက်ရင်ရော ရွာထဲက ထွက်လို့ ရမယ် ထင်လား ငါတို့ အတင်း ဖောက်ထွက်ပြီပဲထား ကျန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတို့ မိသားစု ဘေးကင်းမယ် ထင်လား ဒါကြောင့် ဒီလမ်းကို ရွေးခဲ့တာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ ပဲ ဆရာ ဟိုးမှာ "

သက်ခိုင်က စကားပြောရင်း မေးငေါ့ပြလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်တံခါးမကြီး နှစ်ချပ်ကို ဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

"ကဲ ငါတို့ တော့ ဈေးဦးပေါက်ပြီ ထင်တယ် ဝင်လိုက်ကြစို့"

အောင်မြတ်သာကပြောရင်းဆိုရင်း တံခါးဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့ကို ဝင်လိုက်ပြီး ...

"အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့ အထဲဝင်ခွင့်ပြုပါဦး" လို့ ပြောလိုက်တော့ အထဲကနေ ...

"လာကြ လာကြ မောင်ရင်တို့ ရွာထဲ စဝင်လာထဲက အိမ်ထဲကနေ ကြည့်နေတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ကြ မိနှင်းရေ နင့်အစ်ကိုတွေအတွက် ရေဈေးကြမ်းအိုးနဲ့ လက်ဖက်သုတ်လေး ယူလာပါဦး" ဆိုတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ခါးအနည်းငယ် ကိုင်းနေတဲ့ အမယ်အိုကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တယ်။